

Pháp thoại 05 Florida - 2025

Kalama tri ân đh Nguyễn Thị Ngọc Ánh ghi chép.

05 Florida

[04/02/2025 - 06:05 - anhlibrary]

Thực nó gồm có bốn, thực nó gồm có bốn thì tôi mới nói là cái bốn thức ăn để nuôi dưỡng Thân Tâm đúng không ta? Thì nuôi dưỡng Thân thì được gọi là đoàn thực. Cái phần đó mình...hồi này tôi đã cố ý tôi không có giảng là vì cái đó nói miệng là đủ rồi. Thực phẩm nuôi dưỡng thân tâm nó gồm có bốn. [0:23]

[04/02/2025 - 02:22 - anhlibrary]

Thì cái đầu tiên là thực phẩm vật chất, thực phẩm vật chất, cái đầu tiên tôi không có kể tại vì nó thuộc vật chất, nhưng mà ba cái sau này nè, ba cái thực phẩm mà nuôi dưỡng thiện ác nó gồm có Tâm đầu thai, 6 Xúc và 6 Tư. Tâm đầu thai ở đâu nó ra? Tiền nghiệp, thí dụ như là cái do nghiệp lành thì cái tâm đầu thai về cõi lành. Còn hễ nếu mà là ác nghiệp thì nó đưa mình về cõi ác và vì về cõi lành thì mình mới hy vọng thôi chứ không chắc lắm, mới hy vọng có cơ hội để mà có đủ 6 Căn. Có đủ 6 Căn là có đủ chưa? còn nữa, Minh sư thiện hữu, rồi môi trường tu học, rồi sức khỏe, rồi tài chánh, rồi khả năng này nè, nó có nhiều đũa trong đây nó có để đội nón không, cho nên cũng khó. Bây giờ mới thấy cái sanh làm người là khó, rồi thấy học chánh pháp khó là chỗ đó. Rồi, khi mà làm người rồi thì mình giả định như mình có đủ 6 Căn đi thì thường mình xúc với cái gì? thường 6 Xúc nè, sống nhiều với căn nào trong 6 Căn? rồi trần nào? Thí dụ sống nhiều bằng mắt, mà có người họ lấy mắt để mà vẽ tranh hay lấy mắt để đọc sách, mà sách là sách gì? sách triết học, sách lịch sử hay là sách ngôn tình, biết ngôn tình không? rồi chết luôn, cho nên xúc cái gì và chuyện đầu thai, chuyện đầu tiên là tâm đầu thai nó quyết định một phần cái chuyện tu hành của mình đúng không?

- Chuyện thứ hai là 6 Xúc quyết định một phần nữa.

- Thứ ba là 6 gì? 6 Tư có nghĩa là ý hướng giải thoát thì mình làm cái gì cũng là vô lậu và chánh đạo, có nhớ hai chữ này không ta? hồi sáng giờ mình có nói chữ vô lậu chưa? thấy chưa? mới học bốn nghiệp.

[Cảm ơn, quyết định thái độ học này không thành khẩn, sáng mai đẹp, đó thấy không? trời đất]

Thì như vậy thì nếu cái khuynh hướng tâm lý của mình là giải thoát thì 6 cái này nè là nó sẽ hướng về vô lậu. Còn nếu mà cái khuynh hướng tâm lý mình mà nó luân hồi thì 6 cái Tư này nó thuộc về hữu lậu, hiểu chưa? mới học đây nó quên.

[Thì tôi cảm ơn những người học trò như vậy. Họ làm cho tôi thấy rằng: thứ nhất họ làm cho tôi thấy tôi không còn trách nhiệm với trần gian này nữa, là tịch được là tịch, nó sám rồi nó hối, nó hối mình dạy tiếp]

thấy chưa? Tư đây là gì? Tư đây là sự đầu tư của ý thức, Tư đây là intention, Tư đây là chủ ý.

[hai người đó có quen biết với nhóm người này không? ở đâu vậy? tôi hỏi có thiện chí, tôi hỏi coi mấy người này có share được cái bài từ hôm qua tới giờ hay không? có không? có hả? rồi, hôm qua giờ có không? rồi, thì phải nghe từ hôm qua tới giờ thì bữa nay tôi nói mới hiểu, đây. Mục đích là thấy họ có đạo tâm họ nghe thấy họ ngáp quá, rồi].

6 Tư có từ cái gì? nó từ khuynh hướng tâm lý. Bây giờ mới thấy cái vụ khuynh hướng tâm lý nó quan trọng, hiểu không? do tiền nghiệp mà nó có cái tâm đầu thai, rồi do khuynh hướng tâm lý mà nó có 6 Xúc và 6 Tư, hiểu không? do cái khuynh hướng tâm lý mà anh thích dùng con mắt để làm cái gì? lỗ tai để nghe cái gì? anh thích đi đâu? ai thích gặp ai? xong chưa? và do có khuynh hướng tâm lý là anh mới có cái 6 Tư này như thế nào? Đó là cái ý hướng của anh, là intention của anh là anh giải thoát hay là anh sanh tử. Cái anh mà sanh tử, anh được học giáo lý ảnh vẫn học theo cái cách của người sanh tử, ảnh hành thiền để cầu sanh tử. Hành thiền, bố thí, giữ giới, học đạo để chi? để được sanh về cõi này, cõi kia. Ở đây có ai chết muốn sanh về cõi này, cõi kia, có không? vậy là không khá rồi, bởi vì hình thức hiện hữu nào cũng là luân hồi hết. Cho nên là mình mà cái khuynh

hướng tâm lý mà luận hồi rồi, thứ nhất là 6 Xúc, có nghĩa là mình thường xuyên đi kiếm ba cái cảnh đời, nếu mà may mắn gặp được cảnh đạo thì mình cũng theo đạo một cách hệ lụy, hiểu không? rồi tới lúc mình 6 Tư là gì? 6 Tư là 6 cái intention của mình là 6 cái chủ đích, chủ đích của mình, 6 cái ý hướng của mình. Rồi từ cái chủ đích cho đến cái ý hướng của mình toàn là sanh tử thôi, hoặc là giải thoát. Cho nên cái chuyện mà bà con mỗi ngày mình có 6 căn giống nhau: mắt, tai, mũi, lưỡi giống nhau, nhưng mà cái mục đích sống không giống nhau, có không? có những người rất là kỳ, họ thèm được ở một mình biết không? họ thèm được ăn cực, ăn cực, ăn cực có nghĩa là ăn gì cho nó gọn, không phải họ tiết kiệm mà vì họ muốn cho ít mất thời gian, có không? có nhiều người tôi biết đó họ thấy cái mâm đẹp họ ra họ nói nhỏ, sao con nhìn con thấy bệnh chứ không thấy ngon. Còn có nhiều người phải là càng nhiều món càng ngon, tiếc mà họ mời mà có chưa được 10 món là họ buồn, có người như vậy. Thì là có nhiều người thích ăn ngon, có người thích đơn giản, có người phải quần là áo lụa, họ bỏ tiền ra họ mua mấy trăm dollar một cái T-shirt, nhưng có một người là họ ăn mặc sao cũng được, kín đáo thôi. Ở cũng vậy, có người họ thích ở một mình, có người thì họ sợ cái sự yên lặng đến mức mà họ ở một mình họ mở tivi sốt ngày, các vị có biết không? biết cái đó không? có không? suốt ngày cứ mở mà không có coi, mở để đó đi tới đi lui, rồi có nhiều người họ nói mở băng của Sư cho nhà nó bớt vắng vậy thôi, vì cái tiếng của Sư người còn sợ huống gì ma, họ nói vậy đó, người còn sợ huống gì ma cái họ mở lờng lờng vậy đó, lâu lâu nó lọt được hai ba câu, hay quá, hay quá em ơi hay quá, rồi cái ngủ tiếp. Nghe pháp bằng cái tiềm thức, rồi nó hiểu đạo bằng cái tiềm năng, tha một chút tiềm lực, bằng một khả năng trí tuệ tiềm ẩn, càng tiềm càng ẩn. Cho nên cái tiền nghiệp là nó dẫn đến cái gì? tâm đầu thai, nó dẫn đến môi trường sống. Mà cái môi trường sống một phần là do tiền nghiệp, mà một phần cũng do khuynh hướng tâm lý, rồi còn cái khuynh hướng tâm lý, nó dẫn đến hai cái này, ba cái đó nó chằng chịt với nhau hiểu không ta? tiền nghiệp, rồi khuynh hướng tâm lý, rồi môi trường sống, ba cái này nó nuôi nhau. Do cái tiền nghiệp mà nó có ảnh hưởng đến khuynh hướng tâm lý, và môi trường sống, mà cái môi trường sống nó lại ảnh hưởng đến cái khuynh hướng tâm lý, hiểu không? thí dụ, tôi thích nghe nhạc, tôi thích nghe nhạc mà tôi ở lại miền tây Nam bộ thì tự nhiên tôi nghe cái nhạc gì ở dưới? cái lương phải không? mà tôi ở miền trung thì Máy Nhi, Máy Đây, tôi ra miền Bắc là hát Xâm, quan họ Bắc Ninh, thấy chưa, Kinh đô thất thủ gì đó, đại khái, chèo.

Cho nên tùy cái vùng miền mà cái thích của tôi nó hơi khác một chút và cái đầu tư ý thức của tôi là như hồi nãy tôi nói, có ý hướng giải thoát thì tôi làm cái gì cũng dẫn đến giải thoát. Tôi bỏ thí để tôi bỏ bớt cái phiền não, tôi giữ giới vì tôi thương chúng sanh và cũng để bỏ bớt phiền não. Tôi ngồi thiền, tôi phục vụ quét tước, tôi nghe pháp, học kinh thì đều là để giảm bớt phiền não, và để nuôi lớn trí tuệ. Còn nếu mà tôi có lòng cầu sanh tử thì tôi làm cái gì tôi cũng là:

- Một không chú ý đến mục đích giải thoát.

- Hai, tôi chú ý đến mục đích luân hồi, mong cho đời sau sanh ra được bla...bla.

Như vậy thì mấy cái này được gọi là thực phẩm, là điều kiện sinh trưởng. Cho nên tôi dịch cái thực phẩm đây là tôi dịch điều kiện sinh trưởng Tâm và Vật của chúng sanh.

Tứ thực tôi dịch là điều kiện sinh trưởng của Tâm và Vật trong và ngoài chúng sanh. Xong chưa.

Rồi tiếp theo nữa là chúng ta học về...ngày hôm qua mình học vũ trụ và chúng sanh thông qua Thọ phải không? Tướng, Tư, Xúc phải không? phải không ta? rồi thông qua cái gì? thiên, Thực phải không? Đạo học chưa?

Bữa nay mình học tiếp chúng sanh và vũ trụ thông qua Nhân.

[viết vậy thêm chữ Nhân bộ chết hả? có chết không? bộ tôi viết thiếu rồi tôi thêm vô tôi không được phép hả? Ngộ thiệt chứ, nhìn họ thèm bánh mì quá, thèm phô mai đầu bò, toàn là đầu bò không, nhìn quý vị tôi thèm bánh mì dòn. Ở nhà tôi có cái máy nướng, mình nướng mình chỉnh cái nhiệt độ và thời gian, mỗi lần tôi nhìn quý vị tôi nhớ cái máy, bây giờ tôi về bên tôi nhìn cái máy tôi nhớ quý vị, nhớ tha thiết và da diết. Đi thấy máy nướng bánh mì nhớ, nay mai về Thụy Sĩ nhớ chết luôn tụi nó ăn cỏ ngoài đồng nhớ nữa, đồng hương tụi bây bên Mỹ, đồng loại ở bên Mỹ, đồng loại tụi bây bên Mỹ. Mình sống sao mà trở thành nỗi ước ao và khát khao của người khác]

Vũ trụ và chúng sanh nó có nhiều cái cách định nghĩa về nguồn gốc, bản chất, cấu tạo và hoạt động vận hành, hiểu chưa? có nhiều cách mà tại sao. Mà tại sao có nhiều cách? là bởi vì Đức Phật Ngài xét thấy rằng cái căn cơ của muôn loài vốn dĩ không có giống nhau. Mà tại sao không giống nhau?

đã nói rồi, tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý và môi trường sống. Chính ba cái này là từ kiếp A nó chuyển qua kiếp B nó khác chút, rồi từ kiếp B nó chuyển qua kiếp C nó khác một chút. Hồi đó tới giờ hơi nhiều kiếp đúng không? cho nên cái khác nó càng ngày càng lớn ra. Cho nên là có trường hợp Đức Phật Ngài...có những trường hợp lạ lắm là Ngài dùng một cách nói, một cách giải thích, một cách phân tích, một cách trình bày cho nguyên một nhóm người họ đặc chung, có. Rồi như có trường hợp là Ngài phải nói chuyện riêng với cái người đó, để nói cho họ một cách nói rất là riêng thì mới độ được họ, nghe kịp chưa? Như vậy hai trường hợp này trong kinh mình gọi là cộng nghiệp và biệt nghiệp. Nhưng mà cái cộng nghiệp mà nó lớn quá thì chúng ta sẽ gặp nhau trong một đám đông nào đó.

- Còn cái trường hợp thứ hai là biệt nghiệp là cái điểm riêng của mình nó lớn quá, nghe kịp không? rồi.

Bây giờ nghe nè, cộng nghiệp nó có hai trường hợp:

- Cùng nhau làm nghiệp, cùng nhau tạo nghiệp thì gọi là cộng nghiệp. Trường hợp một cùng nhau tạo nghiệp thì gọi là cộng nghiệp. Cùng nhau làm chung một cái nghiệp gì đó gọi là cộng nghiệp.
- Trường hợp thứ hai không cùng làm nhưng mà cái nghiệp đó nó ngẫu nhiên giống nhau, có hiểu không ta?

Có hai cách cộng: một là chúng ta cùng làm với nhau cũng gọi là cộng, mà cái trường hợp thứ hai không có cùng làm ở hai cái không gian, thời gian khác nhau, nhưng mà nó ngẫu nhiên nó giống nhau, hiểu không? thì mai này khi mà trở quả đó, cái chuyện mà trở chung cái khả năng nó rất là lớn, hiểu không? thí dụ như có nguyên cái chiếc máy bay nổ "bùm" trong đó có tất cả 126 người, thì trong đó có 40 người ngày xưa là từng cùng nhau làm một cái nghiệp ác thí dụ như từng đi kéo lưới, từng đi đánh thuốc nổ, dục mình giết cá hiểu không? 40 người thì 120 người mà trừ đi 40 còn 80. 80 người kia không phải nó làm chung mà là nghiệp giống, thí dụ như nó cũng từng là lấy pháo thả vô đít con chó, thí dụ vậy, biết cái đó không? thì máy bay rớt đâu phải đưa nào cũng chết đâu, hết hồn thôi. Mới rớt cách đây 2 ngày rớt chiếc ở Afghanistan, nó lên nó bị chim hút vô động cơ, chết, chết do chim mới ghê, mới có 2 ngày. Tôi sắp bay, tôi thấy cũng ón.

Thì là mấy chục người còn lại là không phải là do cùng làm mà là do nghiệp giống nhau. Giống nhau nhưng mà nhằm, phải xài chữ "nhằm" nhằm cái lúc những cái nghiệp đó cùng một lúc trở. Thì chính cái nghiệp chứ không có một cái đáng nào hết, chính cái nghiệp nó sẽ dồn mây đưa mà tạo cùng nghiệp và cùng đúng cái lúc trả nghiệp, tự cái nghiệp nó đây mấy đưa này gặp nhau cùng chuyển bay, hiểu không? cho nên mình nói là cộng nghiệp, cộng nghiệp nhưng thật ra cộng nghiệp nó có hai:

- Một là ngày xưa họ từng cùng làm together, có hai cái together, một là together nó là làm nghiệp với nhau.

- Hai là the same action thì hai cái đó cộng lại là cộng nghiệp.

- Còn biệt nghiệp là cái mà không ai giống ai hết. Thí dụ như mình thấy hai người cùng bỏ thí cúng dường, như mà hôm qua tôi mới nói đó, có người họ cúng dường là vì họ mong là cái người này ăn vào sẽ khỏe, mong người này ăn vào sẽ tu tốt hơn, mong người này ăn vào sẽ có trí tuệ học hành tốt hơn, mong người này ăn vào sẽ phục vụ xã hội tốt hơn, hiểu không? thì cũng cho bữa ăn đó mà mỗi người nghĩ cách thì mai một cho cái quả báo khác nhau, có người giàu mà đẹp, có người giàu mà thông minh, có người giàu mà khỏe mạnh, hiểu không? có người giàu mà có tất cả, có người giàu mà èo uột bởi vì họ không gieo nhân trí mà lúc đó những cái nhân ngu nó lại có, như kiếp xưa là nghiệp ngập say sưa, trong kinh nói đó là nhân ngu, kiếp xưa xúi dại, xúi bậy người ta, biết bậy mà vẫn nói, đó là nhân ngu, gieo rắc cái ngu hoặc bản thân mình từ chối sự tỉnh táo, nhớ nha.

- Một là gieo rắc cái nhân ngu, nói bậy

- Hai là từ chối sự tỉnh táo.

thí dụ như nghiệp ngập, sử dụng chất kích thích... thì cái đó là gieo nhân ngu. Thì trường hợp đó là biệt nghiệp. Nãy giờ tôi nói cái gì mà qua bên đó vậy?. Tôi đang giảng chữ Nhân phải không? thì chữ Nhân ở đây nó là chính vì cái vũ trụ này là chúng sinh là có căn cơ khác nhau, cho nên Phật có nhiều cách để trình bày về thế giới. Thí dụ như Ngài nói thế giới này nói qua chữ Thiên, chữ Thiên nói về thế giới, rồi nói chữ Thực, nghe chưa, đủ phải không? đủ để làm nên thế giới chưa? sao không trả lời?

[Mừng quá, gặp nhau lần cuối, mừng ở chỗ là không có gặp nữa đó, học kiêu này mà tôi quay trở lại tôi làm con quý vị. Ông thầy phải đi thề là phải biết dữ lắm. Học kiêu này mà mời tôi quay trở lại. Chẳng lẽ tôi quay xuống tôi giảng cái đầu gối của tôi rồi]

Thì là có trường hợp Phật nói thế giới này là nói trong một chữ Thiên là đủ rồi hoặc trong một chữ Thực là đủ rồi. Và có lúc Ngày nói thế giới này chỉ nói đến một chữ Nhân là đủ rồi. Nhân ở đây nó gồm có 6, đúng ra là nó có 9 nhưng mà trong trường hợp này mình chỉ nói 6 thôi. Bởi vì trong đó có ba cái Nhân của La Hán. Đã nói La Hán thì mình còn khuya mới tới, đừng có ham tìm đến chi, như trong chùa có những cái chỗ, mà không nên khều, có ông thầy ở bên Canada, ông nói đệ tử đồ cúng không nên ăn. Bữa đó thằng đệ tử nó lên nó thấy ông bung nguyên đĩa măng cụt với sầu riêng ông ăn, cái nói sao kỳ vậy? cái ông nói, mấy cái vong, mấy cái gai nó ăn không được, măng cụt thì vỏ nó dày, nó chát, còn sầu riêng gai vong nó ăn không được, thầy nói là thầy cầm ba cái chuối, táo, trong chùa cái gì mà nó cao siêu đừng có đụng tới. Ông thầy ông tu riết ông có huê đó, có huê, ông biết cái trái nào vong ăn được, trái nào vong ăn không được. Hỏi thiệt chứ sầu riêng, măng cụt mà bỏ cho nhà bếp nó ăn ai mà không đau lòng.

Thế giới này được vận hành bởi 6 Nhân đó là Tham, Sân, Si, rồi cái gì nữa? Buông bỏ, Bao dung và Trí tuệ. Tham, Sân, Si, rồi tới Buông bỏ, Bao dung và Trí tuệ. Tôi dịch khác hết và tôi chịu trách nhiệm bản dịch này

[bao dung mà bà viết thành bung dao, thấy tôi thấy, bao dung bà viết chữ bung dao là thấy thua rồi. Bung dao nó khác với bao dung, bung dao là đi ngược lại, Phật dạy bao dung mà mình bung dao. Buông bỏ là vô tham, bà này bà buông mà chưa chịu bỏ, mới ly thân, mà đưa nào đụng tới bà chém, ly thân mà đưa nào đụng tới vẫn ghen như thường, đó là buông nhưng mà chưa bỏ]

Nhưng tại tôi tránh tôi không có nhắc lại. Bởi vì nói vô tham nó rất là mơ hồ, như cái ly này nó cũng vô tham vậy nó đâu có tham gì đâu, mình phải nói buông bỏ nó đúng hơn vì buông bỏ nó là active, có hiểu chữ active không? mà trong A Tỳ Đàm định nghĩa chứ không phải tôi. Trong A Tỳ Đàm là cái tên đúng là vô tham. Trong A Tỳ Đàm định nghĩa vô tham là gì? vô tham là mở ra không có nắm lại. Còn vô sân là gì? là chan chứa dung hòa chứ không có bất mãn. Còn có Vô Si có nghĩa là trí tuệ. Chứ còn Vô Si dịch là không có Si nghe nó huê vốn, rồi. Thì 6 cái này nó đã tạo nên vô lượng vũ trụ và chúng sinh mà quý vị không cần giảng quý vị liếc qua coi đúng như vậy không? chính cái anh Tham, Sân, Si ảnh tạo ra bốn đường đạo đúng không? rồi cái gì nữa? chính ba cái anh đó ảnh tạo ra 4 đường đạo rồi ảnh tạo ra cái gì nữa? bao nhiêu nước mắt cho chúng sanh phàm phu đúng không? rồi.

Ba cái sau thì nó có hai nhánh, chắc phải chịu khó ghi rồi: tất cả bất thiện chỉ có một đường, tất cả bất thiện chỉ có một đích đến là các cảnh giới đạo lạc, chỉ có một mục đích đó thôi. Riêng ba Nhân lành là nhân gì ta? Buông bỏ, Bao Dung và Trí tuệ thì có nhiều đích đến tùy theo trình độ của đương sự:

- Thiện nhân là ba nhân đó, ở người còn đam mê vật chất thì dẫn về Nhân Giới và Dục Thiên. Biết Nhân giới không ta? Là gì? Dục thiên ngày hôm qua giảng rồi Dục Thiên là mấy ông tiên mà hưởng dục. Cõi người là Nhân giới.

- Thiện Nhân ở cái người chán vật chất thích Thiên định mà thích Thiên Định sắc giới thì dẫn về các cõi Phạm Thiên Sắc giới.

- Ba Thiện nhân của người chán Thiên Sắc Giới thì dẫn về các cõi vô sắc. Bữa nay lần đầu tiên quý vị học về Thiện Ác phải không?

[thấy sai sai, mình múc cho bà tô phở mà bà không chịu ăn, bà cứ suy nghĩ ở đâu có trồng giá quên rồi nè, ở đâu ta? Bà vừa nhớ ra cái giá cái tô phở nó nguội ngắt, mà múc cho bà, bà không chịu ăn, bà ngồi suy nghĩ hoài]

- Ba Thiện Nhân của người cầu giải thoát khi chưa đủ duyên thì chỉ là động lực để họ tạo nghiệp vô lậu, khi đủ duyên giác ngộ thì chúng trở thành nguồn năng lượng chủ lực để hành giả chứng ngộ Thánh trí. Thánh trí là Trí tuệ của mấy ông Thánh. Thì cũng ba cái ông này nè khi mình còn nghèo, hiểu không ta?

Thì đi chiếc xe đạp cộc cạch, cộc cạch trên đường. Nhưng khi mà mình đủ tiền rồi đó thì chả trở thành chiếc Rolls Royce. Có cái ông đó ông chết, ông lên Thiên đường, Thánh Peter dắt ông vô, ông mới vừa vô ông đang thờ, ông gặp một chiếc Corolla chạy vèo ngang, rồi gặp chiếc

Lamborghini chạy cái về ngang ông nói: thưa Thánh sao trên Thiên đường sao có phân biệt: một đũa có Corolla Toyota, Corolla cà tàng khói không, còn đũa thì Lamborghini mới tinh là sao? Thì ông nói đũa nào ở dưới mà ngoại tình thì lên đây cho chiếc xe dõm. Còn đũa nào không ngoại tình thì chung thủy thì cho chiếc xe xịn. Cái thằng Lamborghini là cái thằng đó ngon đó, cái ông nói vừa xong ông thấy bà vợ ông chạy bộ, ông xiu, ông xiu thì lên tới chạy bộ là tẻ lắm rồi, thì Thánh mới dợt tóc mai ông, nè nè nó là exercise, nó có chiếc Mercedes, không có tìm hiểu kỹ đó, thấy bà chạy bộ, rồi, xong. Thí dụ người ta chiếc xe khói không thì còn đỡ. Còn vợ mình mà lên tới đi bộ thì còn gì....xiu liền thì Thánh nói không có, exercise.

[ghi tiếp, tôi dạy học mà tôi phải nhờ mấy cái này tôi buồn ngủ chết luôn, biết bao nhiêu, trời ơi giảng cái gì từ chùa qua chùa, từ chùa qua chùa muốn khùng luôn, tôi mới khùng hơn, tới đâu rồi] Bây giờ hiểu sơ sơ cái chữ Nhân chưa? Như vậy thì nó đủ để cấu tạo vũ trụ chưa? Đủ chưa? Dễ sợ không, nói sao mà nghe chữ Nhân thì bắt đầu nó ra tùm lum chuyện. Từ đó giờ nghe nói nhân quả, nhân quả không, bây giờ mới ồ, chữ Nhân, Nhân nó gồm có nhân Thiện, Nhân Bất Thiện.

Mà Nhân Bất Thiện nó thì dẫn về đâu? Còn Nhân Thiện nó gồm có mấy nhánh, xong chưa? Nó vậy đó.

Chữ Thiện, hồi đó giờ mình nghe chữ Thiện, mình tưởng nhắm mắt lim dim là Thiện mà hồi sáng bao nhiêu chuyện chữ Thiện. Quý vị đâu có tin cái đó Thiện phải không? về đốt hết, mùa đông tới lấy cái này nhúm lửa, nói thiệt luôn. Học chưa xong nó đã khùng rồi, họ học chưa tới nó đã khùng rồi, dạy nữa nó đi giết tôi luôn.

Xong chưa, nãy giờ chữ Nhân thấy dễ sợ phải không? Đó chữ Nhân, học Phật pháp tại sao người ta nghe một câu người ta đắc? tại vì người ta học rất là nhiều đời, chỉ cần nghe Phật nói một câu là người ta hiểu rớt...rớt. Ví dụ nha, ví dụ bây giờ nghe cái chữ mẹ là người ta hiểu liền là dâu của ông Nội, mà con gái của ông Ngoại, vợ của Ba và Má của mình, hiểu không? còn mình, nghe nói mẹ, ừ đẻ ra tui, hết, hiểu không? nhưng mà cái đũa mà nó có huệ căn nghe nói mẹ một cái là bùm dàu của ông Nội, mà con gái của ông Ngoại, mà vợ của Ba, mà Má của mình, mà chị của Di mình, đúng không? ra một chùm vậy đó, hiểu? còn cái thứ kêu má, ừ mẹ tui, đây mẹ, ừ má tui. Không, sự thật là vậy, cho nên người ta đắc đạo là đắc chỗ đó. Người ta nghe một phát là nó buông hết. Tôi kể quý vị nghe cái chuyện này: cái thời mà Đông Âu mà nó chưa có rã đó, nó còn cộng sản, dân nó cũng nghèo như bây giờ vậy đó. Cái chuyện tôi sắp kể nó sâu ghê lắm, phải xăn quần mà lội, xăn quần mà nghe. Có buổi trưa hè có thằng nông dân gánh rơm nó đi có ông cán bộ kêu nó lại, đồng chí cho hỏi 2 gánh rơm này bao nhiêu?

- Ông nói 2 gánh rơm này 15 kopeck, 15 đồng

- thì ông cán bộ nói tôi trả cho đồng chí 20 kopeck, đồng chí liệng cái rơm này đi, đồng chí về nhà tôi khiêng tôi mấy cái bàn ghế để bữa nay ăn tân gia, mới tậu mấy cái furniture đã lắm tôi trả đồng chí...

- mừng quá tại vì 15 đồng tự nhiên được 20 đồng, đã quá, mừng lắm, hát, đi ông đi được mấy bước ông đứng lại ông nhìn, ông nhìn cái gì? Cái rơm.

- thì ông cán bộ mới nói: sao không đi...

- tôi nhìn mấy cái gánh rơm.

- Nhìn là nhìn cái gì? sao tiếc cái công, cái công từ sáng giờ đi mót trên ruộng, mót rồi túm, xiết, kéo, chằng, càng dẻ dặt, về bung ra là đã luôn. Tự nhiên giờ 20 đồng mà nhìn cũng sướng thiệt... nhưng gánh rơm lòng nó không có đành, hiểu không? thì ông cứ nhìn hoài, ông cán bộ hỏi ông muốn cái gì, thôi cán bộ ơi, chắc tôi trả cán bộ lại 5 đồng, cho tôi gánh cái đó theo về nhà cán bộ làm xong tôi gánh về nhà, hiểu không? chứ tôi không có đành lòng. Có nghĩa là nhiều khi cái lòng mình biết cái đó nó sai nhưng mà nó quen rồi “cầm vàng mà lội qua sông, vàng rơi không tiếc, tiếc công cầm vàng”. Tôi nói cái gì mà tôi nói qua đó vậy? có cái ý gì đó mà tôi nói qua đây vậy, bao nhiêu đũa mà không có tập trung, quay lại, tôi đi xa quá, OK.

Thì 6 cái Nhân quyết định toàn bộ của vũ trụ này, ghê không? bây giờ kể từ đây về sau các vị nghe chữ Nhân không là các vị thấy trời ơi cả vũ trụ và vô vàng chúng sinh.

Bây giờ học qua chữ Quả, rồi qua chữ Quả, quý vị có thấy kỳ cục không? có những chúng sinh mà khi gặp họ Ngài nói về Nhân Ngài nói rộng là nó đặc quả, thấy nguyên cái vũ trụ trong đó. Khi nó thấy vũ trụ là do Duyên tạo và cũng do duyên mà mất đi thì nó mới chán. Nhưng có những chúng

sanh khi mà Ngài nói về Nhân, nó nghe nó không có signifier, hiểu không ta nó không có effect. Nhưng những chúng sanh nói về quả đó thì nó nghe nó mới thấm. Thí dụ câu chuyện này mà tôi hay kể hoài nè:

Hai đứa nhỏ nó đánh lộn với nhau nó dành đồ chơi, hiểu không? Hai đứa nhỏ nó đánh lộn với nhau nó dành đồ chơi, nó chạy vô nó méc với ông nội, nó nhờ ông nội xử coi đứa nào phải, đứa nào quấy. Thì dĩ nhiên quý vị biết rồi làm sao ông nội nói thằng Tèo nó phải được, vậy thằng Tí nó quấy à. Mà cái thứ 6 tuổi mà xử nó thua làm sao nó chịu nổi. Cho nên khi mà tụi nó gây đánh lộn nhau, nó vô nó dành đồ chơi, vô méc ông nội thì ông nội không cần, ông nội không có cần xử đứa nào phải quấy, chỉ hỏi một câu thôi là có muốn chiều nay đi ăn kem không? không phải đòi mà đưa cho nó một cái chuyện mà nó thấy quan trọng hơn là cái chuyện phải quấy, hiểu không? rồi có trường hợp tụi nó vô méc ông nội, ông nội chỉ hỏi câu thôi: làm xong cái homework chưa? Hiểu không? thì có nhiều đứa học trò đó, nhiều đứa bé nghe homework nó sợ còn hơn chạy giặc nữa biết không? vì homework chưa xong.

Thì cũng vậy, Đức Phật Ngài tùy duyên, có những trường hợp mà Ngài nói về các Pháp theo một cái hướng khác nhau, thí dụ hư Ngài nói thế giới này một chữ Thiên thôi, có đứa Ngài nhìn cái mặt nó Ngài nói chữ Nhân thôi, Ngài nói về chữ Quả. Quả là sao? Quả là được tạo ra từ Nhân mà hồi đó đến giờ mình nói tới tu là tu nhân hay tu quả? Tu phải tu Nhân chứ. Nhưng mà tại sao Ngài gặp mà Ngài không nói Nhân mà nói Quả, bởi vì có những cái đứa nói Nhân nó không có thích, nó thích nghe Quả hơn, nghe kịp không? Ngài nói Quả, Ngài nói thế này nè: con đừng có nghĩ rằng con sanh ra con sướng là đời con đã xong đâu. Con sướng mà con làm gì với cái sướng đó, bây giờ hiểu chưa? Thay vì Ngài gặp cái bà này Ngài nói con ơi con ráng làm lành, lánh dữ, phải không? Ngài gặp cái cô này Ngài nói khác, con ơi con, những gì con mà đang sung sướng đây nè, không phải tự nhiên mà có đâu, bởi vì kiếp trước con tốt hơn con bây giờ cho nên bây giờ con mới được như vậy, hiểu không? Ngài gặp bà này, Ngài kêu con ơi con ráng làm lành, lánh dữ, đó là Nhân phải không? qua gặp bà này Ngài nói cách khác, con ơi con, con có biết những gì mà con đang được bây giờ nè phải không? do hồi trước con yeah Nhưng mục đích chính là sao? làm cho hai người đều tu hết, nhưng cách nói với bà này nó khác, hiểu không? con ơi con, con có biết tại sao con bệnh không? con có biết tại sao chồng con đối xử tệ với con không? tại sao con của con nó hư biết không? tại sao con nghèo, con khổ, con xấu, con bệnh, con dốt con biết không? con không muốn vậy nữa phải không? tại sao con bị cái đó con biết Nhân nào Quả nấy. Ngài đem cái quả ra Ngài nói trước, khoan, cái đó chưa đủ Ngài còn nói vậy là Ngài dọa sao, không, Ngài có cách nói khác hơn. Con à, con không cần phải đi lên rừng sâu núi thẳm, con chỉ nhìn những gì con đang có, tu ngay trên đó cũng được, hiểu không? tại sao con xấu? kiếp xưa con không có từ tâm, không có thương người, không có bố thí, hiểu không? con có biết tại sao con nhớ dờ, con nhớ chậm không? tại sao con hết pin hoài con biết không? hiểu không? bởi vì kiếp xưa con từ chối những cơ hội trau dồi, con từ chối những cơ hội gặp gỡ những bậc minh sư thiện hữu con biết không? con biết tại sao con nghèo không? hiểu không? tại sao con biết chồng con không thương con? Tại sao con của con nó hoang đàng không? hiểu không? nhưng có một điều là con cứ nhìn vô mấy cái đó con tu. Con bệnh thì con lấy cái bệnh đó làm cái đề mục niệm xứ, những cái tủi thân, những cái cơn đau lòng, những cái đêm mất ngủ về chồng con, lấy đó làm đề mục Tứ Niệm Xứ, được không? đó. Cho nên có đứa Ngài nói Nhân. Ngài gặp bà này Ngài nói khác, con nhớ nha con, đừng có làm bậy nha con, con phải có từ tâm, bố thí nha con, Ngài nói toàn là Nhân không hà. Rồi qua bà này Ngài nói khác. Con có biết tại sao con đẹp không? tại sao con thông minh con biết không? hiểu tôi nói không? có những đứa phải nói như vậy mới độ được nó, chứ thầy nói bà này đắc đạo khoái quá, xách cái đó qua dạy cho bà này trót quớt. Cho nên thế giới trong một trường hợp nào đó Ngài chỉ nói về Quả thôi, nghe nè, vì đâu có quả này? Chỉ vậy người ta biết Ngài đang nói về Quả Thiện, Nhân Thiện và Nhân Ác đúng không? xong chưa?

- Thứ hai, khi nói đến quả Ngài nhắc mình một chuyện, dầu con đang hưởng quả ngọt, con đừng có kiêu ngạo, tự đắc, dầu con đang hưởng quả đắng con đừng có tự ti và tuyệt vọng, hiểu không? vậy rõ ràng Ngài đang nói về Quả đúng không? nó chỉ nằm trong chữ Quả thôi.

Để xây dựng một đất nước chúng ta có nhiều cách nói chuyện với thanh niên lắm:

- Cách một là đề nghị thanh niên hãy nhìn sang mấy cái nước phát triển. Đề nghị thanh niên sinh viên Việt Nam, trí thức tuổi trẻ Việt Nam hãy nhìn sang Singapore, Nam Hàn và Nhật Bản, hiểu không? Đó là cách một.

- Cách hai, đề nghị thanh niên hãy nhìn lại cái vấn đề ngay trong đất nước để nghĩ ra cái hướng giải quyết, đó có phải cũng là một cách không? được không? cả hai cách đó đều dùng được phải không? trường hợp nào mà mình đề nghị sinh viên nó nhìn ra nước ngoài. Trường hợp nào mà mình đề nghị sinh viên nó nhìn vào mình, hiểu không? chứ không phải lúc nào cũng xách có cách một, kêu nhìn Nam Hàn quốc, nhìn Hàn quốc, nhìn Singapore, nhìn Nhật Bản, không phải. Có lúc phải kêu nó nhìn ra, có lúc phải kêu nó nhìn vào, vì sao vậy? vì tùy hoàn cảnh, tùy đối tượng, tùy cái trình độ của đứa nó ngồi trước mặt. Thí dụ mỗi năm nó có cái lễ hội mà triển lãm tài năng Việt Nam, biết mấy cái đó không? trong lúc đó là mình có thể, trong cái niềm vui của cả một rừng người thì bữa đó mình có thể mình linh động, mình nói nửa này, nửa kia, các anh em mình, các bạn trẻ phát triển để mà giải quyết những vấn đề này của đất nước và đồng thời ngó sang nước ngoài để học hỏi người ta, đây chưa phải là đỉnh cao của nhân loại đâu, thấy chưa. Nhưng mà có những trường hợp mình không có nên đem so với nước ngoài nó đâu, mình chỉ cần nói với họ là trách nhiệm của anh em rất là vĩ đại đó là cùng giải quyết những vấn đề trong nước. Chúng ta yêu nước, chúng ta không cần lên trời hái sao, mà chúng ta chỉ cần giải quyết những chuyện trước mắt, chuyện chung quanh mình, cho gia đình mình, làng xã quận huyện của mình, cho đất nước dân tộc mình là đã vĩ đại rồi, làm sao cho trẻ em nó được vậy... vậy.. người già, người bệnh, người neo đơn được vậy... vậy vậy... vậy, làm cho vấn đề giao thông, giáo dục được vậy... vậy, hiểu không? có nghĩa là mình chỉ quanh trong nước. Có trường hợp mình nói ra bên ngoài, rồi có trường hợp mình nói cả hai, đúng vậy không? hay là nên nói cách nói hoài? Yeah.. có lúc Ngài nói Nhân, có lúc Ngài nói Quả. Nhưng cái quan trọng nhất là khi Ngài nói Quả Ngài nói rất hay, Ngài nói ba chuyện:

- Thứ nhất là Quả này từ đâu mà có, có nghĩa là Ngài nhắc đến Nhân đúng không? phải không ta?

- Rồi thứ hai, dầu con đang hưởng Quả ngọt con cũng đừng có tự đắc và kiêu ngạo.

- Thứ ba, dầu con đang ăn Quả đắng, con cũng đừng có tự ti mặc cảm và tuyệt vọng. Bởi vì cái nào cũng là cái bậc thang để mà con đi lên hết, hiểu không? thì như vậy cái chữ Quả nó sâu kinh hoàng phải không? còn mình hiểu chữ Quả như hồi đó giờ, em biết thân em phận gái nhà nghèo thấy bà rồi, mình phải... ở trong mọi tình huống mình phải ở cái thế đi tới. Nếu mình đang hưởng quả lành: đẹp, giàu, giỏi thì phải tận dụng cái đẹp giàu giỏi đó đi lên. Còn nếu mình đang ở cái quả xấu, quả ác, là xấu, nghèo, bệnh, dốt thì mình cũng phải lấy cái đó làm cái bàn đạp để đi lên. Bởi vì sao? Vì có rất nhiều người đi lên bằng những cái cầu thang bằng đá cẩm thạch, và có những người đi lên bằng cái bờ sinh, có không? có không? đâu phải lúc nào cũng đi lên bằng cầu thang. Mình lên lầu đài thì nhiều khi mình xài bằng cái nấc thang cẩm thạch, nhưng từ dưới sinh mình leo lên làm sao mà có cẩm thạch ở dưới, mình phải leo lên từ cái bờ sinh chứ, tôi nhớ hôm qua bà kia bà đi lên cầu thang bằng cẩm thạch thôi bữa nay tôi không có lên đâu, tôi ở dưới sinh luôn. Muốn cho tôi lên, phải có cầu thang cẩm thạch tôi mới lên, hiểu không? Tôi muốn lên là tôi phải đi cầu thang cẩm thạch, như cái bà này hôm qua tôi thấy bà đi. Cái anh đó trời ơi, ảnh ở dưới quê ảnh phố ảnh thấy có cái thang máy, có bà già xấu quắc bả vô, sao lát có nguyên cô gái đẹp đi ra bà nói trời cái máy này hay quá, ảnh về ảnh đem má ảnh, bà ngoại ảnh với vợ ảnh lên, ảnh kêu vô đi, vô đi, hồi ra cũng cửa này nghen, thí quý vị biết kết quả rồi đó, hôm qua ảnh thấy cái gì? ảnh thấy cái gì? một cái bà già đi vô thang máy, đóng cửa lát ra con nhỏ thiệt là đẹp, chuyện đó có thiệt không? tại sao có? Mấy người? bữa nay ảnh đút ba người vô nó ra y chang, hồi xấu hơn nữa, hồi nãy giờ đứng mỗi chân, mặt nó có độ nhăn nhất định, mình bắt chước không có tới. Mình thấy hôm qua người ta đi lên cầu thang của chateau người ta đi bằng cầu thang cẩm thạch. Bữa nay mình từ dưới sinh mình lên bờ mình cũng đòi cầu thang cẩm thạch là sai? Người ta từ đâu lên đâu, còn mình từ đâu lên đâu? Cho nên người ta, điều kiện người ta là người ta phải đi lên bằng những cái nấc thang cẩm thạch, mà chuyện của mình, mình đi lên bằng những nấc thang sinh. Thậm chí nấc thang sinh đó còn là nấc thang tự tạo nữa, biết tự tạo không? lấy cái chân chột chột cho nó thành cái bậc đó, có không? hiểu hết hả? mừng quá mừng. Lần đầu tiên học mấy cái loại này đó hả? lần đầu tiên? Người ta kêu tình đầu là tình cuối đó, rồi, nghe. Phải ôn lại bài cũ mới học bài mới được, nó khổ vậy, mấy giờ rồi? có nghĩ chút không? bài sau là học khủng đó.